

[Fritze Telsen.]

tidligere af den Formening, at de Mennesker, som ikke er i Stand til at forsørge sig selv, medmindre det skyldes Sygdom, Alderdøm eller lignende, bør have en noget anden Retsstilling i Samfundet end andre Mennesker, som hele Livet forsørger sig selv. Vi ønsker, at de syge, de gamle og Børnene til enhver Tid skal leve under gode Kaar her i Landet og under saadanne Kaar, at Fattigdom ikke kommer til at trykke dem, men vi ønsker ogsaa, at der skal gøres det mest mulige for, at alle Mennesker kan have en Spore til at gøre alt, hvad de maatte formaa, for at kunne klare sig selv, og gaar man saa vidt i Forsørgelseslovgivningen, at man i det væsentligste tager denne Spore bort fra Befolkningen, da er vi efter vor Formening inde paa noget, som ikke vil være heldigt for Samfundet i det lange Løb.

Dette er vi imidlertid inde paa her, naar vi vedtager, at den Hjælp, der ydes som offentlig Hjælp, i det væsentlige skal være uden retlige Virkninger for den paagældende. Nu ved jeg meget vel, at den højtærede Socialminister vil indvende: Ja, men vi har af Hensyn til Venstre ændret det Forslag, som var indføjet herom; vi har ændret det saaledes, at det lyder helt anderledes end ved Forslagets Fremsættelse. Ja, man har ændret ved Forslaget efter dets Fremsættelse, men skulde Ændringen endelig være en Realitet, saa tror jeg, den maatte have givet sig Udslag i Tallene. Man har hidtil indenfor Forsørgelseslovgivningen regnet med, at 20 Mill. Kr. aarlig havde Fattighjælps Virkninger for Modtageren. Efter det Forslag, som den højtærede Socialminister fremsatte i 1930, i 1931 og 1932, regnede man med, at det Beløb, som for Fremtiden kunde ventes at faa Fattighjælps Virkninger, vilde ligge omkring 2 Mill. Kr.; og den Ændring, der nu er foretaget i § 307, har ikke bevirket nogen Ændring af Tallet. Jeg er meget vel opmærksom paa, at det under Forhandlingerne i Folketinget blev sagt, at man ikke med Sikkerhed kunde sige, om ikke dette Tal, 2 Mill. Kr., nu efter Ændringen vilde blive noget større, men man mente dog ogsaa ikke, Ændringen var af saa væsentlig Karakter, at man fandt Grund til at forhøje dette Beløb, hvilket viser, at Ændringen her i Virkeligheden kun er af formel Art og ikke er af reel Art, som vi kunde have ønsket det.

Vi ønsker heller ikke i den Grad, som det er foreslaaet her, Retsprincippet gennemført i Loven, og vi ønsker ikke det frie Skøn indført i det Omfang, som der er givet

det her. Utallige er de Paragraffer, hvor et eller andet skal ske efter Myndighedernes Skøn, utallige er de Paragraffer, hvor vi finder Udtrykket: „efter Omstændighederne forhøjes“, „efter Omstændighederne ydes“ saaledes og saaledes eller lignende. Jeg ser da ogsaa, at den socialdemokratiske Folketingsmand Hr. Knud Hansen paa et kommunalpolitisk Møde, vistnok i Kolding, har udtalt, at Socialreformen aabner meget store Muligheder for en forskellig Praksis, alt efter som der er det ene eller det andet Styre i den paagældende Kommune — altsaa en Gaaen-bort fra den Sikkerhed, som den højtærede Socialminister netop har ønsket gennemført, og som skulde være noget af det gode, der var i Forslaget. Vi ønsker ikke, dette Skøn skal have alt for store Muligheder, vi ønsker ikke, at Loven skal kunne praktiseres forskelligt, alt efter som der er et borgerligt eller et socialdemokratiskt Flertal i den paagældende Kommune.

Vi mener endvidere, at hele den Anstaltsforsorg, som gennemføres i Loven om offentlig Forsorg, om end den er ændret nu til Slut, er en saadan, at vi ikke med Tryghed kan gaa med til den; den er af et Omfang, af en Rækkevidde, som jeg ikke tror, nogen er i Stand til at overse. Jeg ved meget vel, at Ordet „skal“ er ombyttet med „kan“, samt at nogle af Paragrafferne, hvori der stod, at der skulde oprettes saa og saa mange Anstalter, er kommet til at lyde saaledes, at der *kan* oprettes saa og saa mange Anstalter, uden at der nævnes noget Tal. Men den øvrige Del af Paragrafferne er ikke ændret. Der staar saaledes stadig væk, at Sengeantallet maa ikke være under 20, og hvis der ikke er tilstrækkelig Plads paa Anstalten, kan Socialministeren eller Amtmanden, hvem det nu er, paabyde, at den gøres større. Det kommer i Virkeligheden ud paa akkurat det samme, som om man havde beholdt Regelen om, at der skal være et bestemt Antal Arbejdsanstalter eller Arbejdshjem, eller hvad det drejer sig om. Thi kan det paabydes, at der skal være et bestemt Antal Sengepladser, er det ganske ligegyldigt, om der staar „kan“ eller „skal“, eller om der staar 7 eller 1. Naar Ministeren kan bestemme Antallet af Pladser, er det ligegyldigt, om de fordeles paa den ene eller paa den anden Maade.

Vi har med nogen Undren set, at Børnebidraget er sat slet ikke saa lidt i Vejret, og jeg indrømmer, at det i mangfoldige Tilfælde vil være vanskeligt for den paagældende at klare sig med det hidtil fastsatte Bidrag. Men jeg ved ogsaa, at i de fleste